

ಗೆಲೆಯನೊಂದಿಗಿನ ಒಡನಾಟದ ನೆನಪು

ಛಾಯಾಚಿತ್ರಗ್ರಹಣದ ಹವ್ಯಾಸ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಸ್ನೇಹಿತರು, ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ಬಹುಮುಖ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಡಾ.ರವೀಶ್ ಕಾಸರವಳ್ಳಿ ಒಬ್ಬರು. ಅವರೊಂದಿಗಿನ ಒಡನಾಟ ಮನದಾಳದಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಸವಿನೆನಪಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆ. ಅವರಿಗ ನಮ್ಮೊಂದಿಗಿಲ್ಲದಿರುವ ಕೊರಗು ಮಾತ್ರ ಬೇಸರ ತರಿಸಿದೆ.

■ ಕೆ.ಪಿ. ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ

ಅದು 1984ನೇ ಇಸವಿ ಜುಲೈ ತಿಂಗಳು. ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಮೈಸೂರು ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಐ ಜಿ ರಸ್ತೆ ಶಾಖೆಗೆ ವರ್ಗವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಛಾಯಾಗ್ರಹಣವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನಾದರೂ ಎಲ್ಲವೂ ಅರೆಬರೆ ಸ್ವಯಾರ್ಜಿತ ಜ್ಞಾನ!

ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ನನ್ನ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಯೊಬ್ಬರು ಛಾಯಾಗ್ರಹಣದ ಬಗೆಗಿನ ನನ್ನ ಆಸಕ್ತಿ ಕಂಡು ಡಾ. ರವೀಶ್ ಕಾಸರವಳ್ಳಿಯವರ ಬಳಿ ಕರೆದೊಯ್ದು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿದರು. ರವೀಶ್ ಕೇಳಿದ ಮೊದಲ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಗೊಂದಲಕ್ಕೀಡು ಮಾಡಿತು!

‘ಫೋಟೋಗ್ರಫಿಯನ್ನು ಕ್ರಿಟಿಕಲ್ ಆಗಿ ತಗೋತೀರಾ?’ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾದ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ‘ಗಾಬರಿ ಮಾಡೋಬೇಡ್ರೀ, ಕೆಲವರು ಸುಮ್ಮ ಸುಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನ ನೋಡೋಕೆ ಬರ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಫೋಟೋಗ್ರಫಿಯೂ ಬೇಕಿಲ್ಲ, ನಾನೂ ಬೇಕಿರಲ್ಲ, ರವೀಶ್ ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ ಅಂತ ಹೇಳ್ಕೊಳ್ಳೋದು ಮಾತ್ರ ಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಹಾಗೆ ಕೇಳ್ಗೆ’ ಎಂದರು. ಸಲೀಸಾಗಿ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ‘ನಿಜವಾಗ್ಲೂ ನಂಗೆ ಫೋಟೋಗ್ರಫಿಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇದೆ ಸಾರ್. ಓದೋವಾಗ್ಲೇ ಆಸಕ್ತಿ ಇತ್ತು, ಆದರೆ ಕ್ಯಾಮರಾ ಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಆಗ್ಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕ್ಯಾಮರಾ ತಗೊಂಡು, ಫೋಸ್ಟಲ್ ಕೋರ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂಚೊಂದು ಕಲ್ಪಿದೀನಿ ಅಷ್ಟೇ’ ಎಂದೆ.

‘ನನ್ನನ್ನ ಸಾರ್ ಅಂತ ಕರೀಕೂಡ್ತು, ಇದು ಮೊದಲ ಕಂಡೀಷನ್ ಅಂದ್ರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಶುರುವಾದ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹ, ಅನುಬಂಧ ಏಳೆಂಟು ವರ್ಷ ಸತತವಾಗಿ ಮುಂದುವರೆಯಿತು. ಬಹುಮುಖ ಪ್ರತಿಭೆ ರವೀಶ್ ಅವರದ್ದು. ಓದಿದ್ದು ಎಂಬಿಬಿಎಸ್ ಆದರೂ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಒಬ್ಬ ವರ್ಣಚಿತ್ರ ಕಲಾವಿದ, ಛಾಯಾಗ್ರಾಹಕ, ಸಂಗೀತ ವಾದ್ಯಗಳ ಕಲಾವಿದ, ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಬಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅದನ್ನೂ ಕರಗತ ಮಾಡಿಕೊಂಡವರು. ಫೋಟೋ ತೆಗೆಯುವುದರ ಜತೆಗೆ ಕಪ್ಪು

ಬಿಳುಪು ನೆಗೆಟೀವ್ ಮಾಡುವುದು, ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಮುದ್ರಿಸುವುದನ್ನೂ ಅವರು ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಯಾವುದೇ ಪ್ರತಿಫಲಾಪೇಕ್ಷೆ ಯಿಲ್ಲದ ತಮಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದನ್ನು ಆಸಕ್ತರಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಉದಾರತೆ ಅವರಲ್ಲಿತ್ತು.

ಧರ್ಮಸ್ಥಳದ ಡಾ.ವೀರೇಂದ್ರ ಹೆಗ್ಗಡೆಯವರು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಸ್ವಉದ್ಯೋಗ ತರಬೇತಿ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗಿ ಯುವಕರಿಗೆ ಛಾಯಾಗ್ರಹಣವನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಪ್ರೇರಣೆ ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ರವೀಶ್ ಅವರಿಂದಲೇ.

ರವೀಶ್ ಬಳಿ ಒಂದು ಲ್ಯಾಂಪ್‌ಟ್ರಾ ಸ್ಕೂಟರ್ ಇತ್ತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕು ನಾಲ್ಕುವರೆಗೆ ಮನೆಯ ಬಳಿ ಭಯಂಕರ ಸದ್ದಾಯ್ತು ಅಂದರೆ ರವೀಶ್ ಬಂದರು ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಸೀದಾ ಬಾಬಾಬುಡನ್‌ಗಿರಿಯೆಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ಸವಾರಿ. ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುವ ಅರ್ಧ ಮುಕ್ಕಾಲು ಗಂಟೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಅಲ್ಲಿ ರಬೇಕು, ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ಆ ಅಪೂರ್ವ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಬೇಕು.

ಫೋಟೋಗ್ರಫಿಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿರುವ ಏಳೆಂಟು ಮಂದಿ ಸೇರಿ ಕ್ರಿಯೆಟಿವ್ ಫೋಟೋಗ್ರಾಫಿಸ್ ಎಂಬ ಗುಂಪು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಛಾಯಾಗ್ರಹಣ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮತ್ತು ಪ್ರಾತ್ಯಕ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುವುದು, ‘ಸುಧಾ, ಪ್ರಜಾವಾಣಿ, ತುಷಾರ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಛಾಯಾಗ್ರಹಣ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದೂ ಆಗ ನಮ್ಮ ಮೆಚ್ಚಿನ ಚಟುವಟಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. 1991ರಲ್ಲಿ ರವೀಶ್ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ತಮ್ಮ ವಾಸ್ತವ್ಯ ಬದಲಿಸಿದರು, 1992ರಲ್ಲಿ ಅವರ ದಾರುಣ ಕೊಲೆಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಈಗ ರವೀಶ್ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಫೋಟೋಗ್ರಫಿ ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ಅವರ ಒಡನಾಟದ ಸವಿನೆನಪು ನನ್ನೊಡನೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ.